

Kosztolányi – mint ahogy azt Réz Pál cikkében ismertette – még kétszer akart Rilkével találkozni. Második alkalommal 1913 májusában, amikor Párizsban volt nászúton. „Egy párizsi ismerőse Rainer Maria Rilkével előkészít egy találkozást, de ez a találkozás, Dide nagy bánatára, nem jött létre. Rilke csak néhány nap múlva érkezik Párizsba, neki pedig ekkor már nincsen türelme tovább maradni. Rilke szeretetreméltó levélben sajnálkozik az elmaradt találkozáson.”¹⁵ (Kosztolányiné nyilván, tévesen, az 1909-es levélre gondol itt – éppen Kosztolányitól tudjuk, hogy csak *egy* levélváltás volt köztük.) Harmadszorra 1916-ban próbálkozott, ekkor levélben írta egy barátjának – feltehetően az akkor Bécsben tartózkodó Franyó Zoltánnak –, hogy „Rilkéről való híred új kedvet ébresztett bennem. Kérlek, azonnal add át neki hódolattal és szeretettel teljes üdvözlésem, és közöld vele, hogy május végén okvetlenül Bécsbe utazom, csak azért, hogy őt meglátogassam. Írj, ott marad-e addig?”¹⁶ De ekkor sem találkoztak.

Kosztolányi és Rilke kapcsolattörténetének így rövid a története, pár szóban összefoglalható: egy levélváltás, és három *majdnem* sikerült találkozás. Kosztolányi mégis, amikor nászútját tervezte, azt tudatta akkori fő kiadójával, Tevan Andorral, hogy Bécsben megismerkedett egy osztrák íróval, aki le akarja fordítani *A szegény kisgyermek panaszait*, és „Rainer Maria Rilke, akit most felkeresek Párisban, és aki ismerősöm, előszót ír hozzá.”¹⁷ Ám ez a könyv sem jelent meg.

¹⁵ Kosztolányi Dezsőné: *Kosztolányi Dezső*. Bp., 1990. 169.

¹⁶ KDL 374.

¹⁷ KDL 248. – A kiemelés tőlem, B. T.